

Sygn. akt II A Ka 314/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 września 2020 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Sądu Apelacyjnego Ewa Leszczyńska-Furtak (spr.)

Sędziowie: Sądu Apelacyjnego Marzanna Piekarska-Drażek

Sądu Okręgowego (del.) Izabela Szumniak

Protokolant: Aleksandra Duda

przy udziale prokuratora Marzeny Kiełek-Łopińskiej

po rozpoznaniu w dniu 25 września 2020 r.

sprawy:

oskarżonego A. D., urodz. (...) w K., syna P. i W.,

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie z dnia 21 maja 2019 r., sygn. akt V K 114/18

I. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

II. zwalnia oskarżonego od zapłaty kosztów sądowych w postępowaniu odwoławczym, obciążając wydatkami Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 314/19
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie z dnia 21 maja 2019 r.

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

<u>2.1.1. Fakty uznane za udowodnione</u>					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
<u>2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione</u>					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

2.2. Ocena dowodów

<u>2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów</u>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

<u>2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</u>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>		
<p>Lp.1</p>	<p>Zarzut</p>	
	<p>Obraża art. 7 kpk – poprzez dokonanie dowolnej oceny wyjaśnień A. D. w zakresie, w jakim nie przyznał się do zarzucanego czynu, zwłaszcza w tej części, gdzie podał, że nie miał świadomości, iż powzięte przez niego działania nie są zgodne z prawem i nie miał wiedzy na temat dokumentów, które podpisuje, a przede wszystkim zamiaru, by inne osoby przy jego pomocy dopuściły się czynu zabronionego. Podczas, gdy znajdują one oparcie w zeznaniach P. P. (2), A. P. a także pośrednio W. B., według których okoliczności podpisywania umowy kredytowej nie wzbudzały jakichkolwiek podejrzeń u danej osoby, że czynność ta może być częścią przestępczego procederu.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Wbrew wywodom skarżącego, to właśnie wskazania wiedzy, logicznego rozumowania i życiowego doświadczenia, postrzegane wedle obiektywnych kryteriów, nakazywały odmówienie wiary twierdzeniu oskarżonego, jakoby nie zdawał sobie sprawy z przestępczego charakteru swojego zachowania.</p> <p>Sąd I instancji wyczerpująco swoje oceny uzasadnił, a polemika kontestacyjna podjęta</p>		

przez skarżącego, nie jest w stanie podważyć zasadności tego stanowiska.

Oskarżony:

- wiedział, że środki z pożyczki nie są – wbrew umowie - przeznaczone dla niego, ani na deklarowane cele (mieszkaniowe),

- nie miał zamiaru spłacać zaciągniętej pożyczki, choć to jego umowa do tego zobowiązywała według zaakceptowanego harmonogramu spłat (54 raty miesięczne po 102.540,36 z każda), jak też nie wpłacił tytułem jej spłaty żadnej kwoty, a nawet nie interesował się stanem zadłużenia,

- wiedział, że nie ma zdolności kredytowej, a nawet figuruje w Biurze (...) jako dłużnik,

- nigdy nie był zatrudniony w E. (...) z siedzibą w L., ani na stanowisku Dyrektora ds. marketingu, ani żadnym innym, choć taki stan rzeczy poświadczył,

- nigdy nie był zatrudniony w formie (...) sp. z o.o., ani na stanowisku Dyrektora ds. marketingu, ani żadnym innym, choć taki stan rzeczy poświadczył

- nie osiągał dochodów wskazanych w poświadczonych przez oskarżonego zaświadczeniach o zatrudnieniu, ani w zeznaniu podatkowym za rok 2011 i pisemnym oświadczeniu,

- miał problemy finansowe, nie posiadając nawet środków na budowę drogi do posesji, a przestój w pracy nie rokował poprawy sytuacji,

- ustalił i otrzymał od A. G. gratyfikację za zawarcie pożyczki na

własne dane z przeznaczeniem dla innych osób,

- w bezpośredniej rozmowie z W. B. potwierdził dane zawarte w fałszywych zaświadczeniach,

- wiedział, że stanowiące zabezpieczenie hipoteczne nieruchomości nie są jego własnością,

- podpisywał przelewy sumy zdeponowanej na jego rachunku pożyczki na rzecz innych osób.

Suma tych okoliczności jednoznacznie dezawuuje wyjaśnienia oskarżonego o braku świadomości wspierania realizacji oszustwa.

Wbrew twierdzeniu skarżącego, zeznania P. P. (2), A. P. i W. B. nie tylko nie wspierają wersji oskarżonego, ale - zwłaszcza te ostatnie (skarżący nie tylko nie podważa oceny tych zeznań jako wiarygodnych, ale wprost ją aprobuje) - wyraźnie jej przeczą, skoro dwoje pierwszych świadków wskazywało, że pracownicy przyjmujący wnioski o udzielenie pożyczki nie byli wtajemniczeni w przestępczy proceder, zaś W. B. zeznała, że „wywiad był przeprowadzany na podstawie bezpośredniej rozmowy z osobą, która miała brać pożyczkę. Ja wpisywałam te dane, które podawał pożyczkobiorca” (k. 1657). Świadek stanowczo utrzymywała, iż bezpośrednio zadawała wnioskodawcy pytania według kwestionariusza, w tym o kwotę pożyczki, okresu jej spłaty, wysokości rat, co po spisaniu wnioskodawca poświadczał własnym podpisem (k. 1657 verte). Tymczasem treść tego wywiadu, do którego odnosiła się świadek W.

B., obejmuje informacje zarówno o wynikających z przedłożonych zaświadczeń miejscach pracy A. D., jak i jego wskazanych tam, rzekomych dochodach (k. 211), co świadczy o tym, iż oskarżony osobiście potwierdził fałszywe dane opisane w tych dokumentach, jednoznacznie obrazując jego świadomość zawartych w nich treści. Natomiast świadomość tego, jak dalece wskazane w nich dane odbiegały od rzeczywistej sytuacji zawodowej i materialnej oskarżonego, wprost wynika z wyjaśnień A. D., który nie ukrywał bynajmniej swojej złej sytuacji finansowej, jak i zawodowego wykształcenia, pracy w charakterze zbrojarza ze średnimi zarobkami netto 1200-1500 zł miesięcznie oraz okresowego w niej przestoju.

Tym samym sposób organizacji procedury wyprowadzania pieniędzy ze (...), mógł oczywiście nie nasuwać u oskarżonego podejrzeń, że bierze udział w zakrojonej na szeroką skalę przestępczej akcji, w którą zaangażowany był zarząd pokrzywdzonego podmiotu (takiego zachowania oskarżonemu nie przypisano), co nie zmienia faktu, że miał świadomość, iż swoim działaniem ułatwia innym osobom doprowadzenie (...) do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem, wprowadzając pokrzywdzonego w błąd co do własnej zdolności kredytowej oraz rzetelności dokumentów, mających ją uwiarygadniać, jak też co do rzeczywistego beneficjenta pożyczki.

Niemniej sama treść wyjaśnień oskarżonego daje asumpt do stwierdzenia, że licząc na doraźną korzyść w postaci obiecanego zwiru na budowę drogi oraz pieniędzy w

kwocie 5.000 złotych, zgodził się na pełnienie roli „słupa” w procesie uzyskania wielomilionowej pożyczki dla innej osoby.	

Lp.2	Zarzut	
	Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku polegający na bezpodstawnym przyjęciu, że oskarżony dopuścił się zarzucanego czynu oraz, że miał świadomość tego, że bierze udział w przestępczym procederze, jak również miał zamiar, aby inna osoba dopuściła się czynu zabronionego, za pośrednictwem jego osoby, czy przy jego pomocy, podczas gdy prawidłowo oceniony materiał dowodowy, z uwzględnieniem zasad logiki i prawidłowego rozumowania, daje podstawę do ustalenia, że oskarżony nie miał świadomości, że czynności które podejmują są niezgodne z prawem, a tym bardziej by miały one być pomocne w popełnieniu czynu zabronionego.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Wbrew zarzutowi apelacji, to właśnie całokształt okoliczności ujawnionych w sprawie i należycie uwzględnionych przez Sąd I instancji, przy prawidłowym zastosowaniu reguł wiedzy, logicznego rozumowania i życiowego doświadczenia, musiał doprowadzić do wniosku, że		

oskarżony popełnił przypisane jemu przestępstwo.

Tymczasem zdrowemu rozsądkowi wręcz urąga próba przekonania Sądu, jakoby przeciętny obywatel nie miał świadomości sprzeczności z prawem przedstawiania w staraniach o pożyczkę fałszywych dokumentów, zawierających nieprawdziwe zaświadczenia odnośnie jego źródeł zarobkowania i wysokości dochodów, które mają zasadnicze znaczenie dla oceny jego zdolności kredytowej. Tożsame wnioski odnieść należy do ubiegania się i pobrania pożyczki, której pożyczkobiorca od początku nie ma zamiaru spłacać, wbrew wziętym na siebie zobowiązaniom umownym, możliwość sprostania którym, przedłożone dokumenty miały gwarantować.

Nie ma przy tym znaczenia dla odpowiedzialności przypisanej oskarżonemu to, czy został werbalnie zapewniony, że pożyczka zostanie spłacona przez inne osoby, skoro wobec pożyczkodawcy zobowiązanie to przyjął na siebie, przekonując spreparowanymi dokumentami o własnych możliwościach finansowych w tym zakresie.

W wywodach skarżącego nie sposób natomiast nie dostrzec oczywistego braku zrozumienia, że niekorzystne rozporządzenie mieniem nie sprowadza się do wypłaty kwoty pożyczki, która w zamyśle sprawcy ma być niespłacona, ale również do jej wypłaty na innych warunkach, niż w sytuacji, gdyby pokrzywdzony znał rzeczywiste okoliczności towarzyszące zawarciu umowy.

Trzeba też wskazać, wobec odwołań autora apelacji do określonych w

art. 7 kpk dyrektyw wnioskowania, na oczywistość sytuacji, w której osoba chcąc uzyskać pożyczkę (w tym wypadku dodatkowo w niebagatelnej kwocie 3.600.000 zł), samodzielnie stara się o jej udzielenie, a skoro tego nie czyni to oznacza, że albo nie ma zdolności kredytowej, a w konsekwencji szans na jej otrzymanie, albo nie ma zamiaru jej spłaty. W obu tych przypadkach, fikcyjne zastąpienie rzeczywistego beneficjenta pożyczki jest oszustwem na szkodę pożyczkodawcy.

Podsumowując, skoro ustalenie, że oskarżony popełnił zarzucane jemu przestępstwo pomocnictwa w dokonaniu oszustwa, znajduje umocowanie w treści zebranych dowodów i zgodnym ze wskazaniem wiedzy, logiki i życiowego doświadczenia wnioskowaniu na ich podstawie, to zarzut błędnych ustaleń faktycznych uznać należy za oczywiście chybiony.

Wniosek

1. O zmianę zaskarżonego wyroku w całości poprzez uniewinnienie oskarżonego,
2. O uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny 1 i 2

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

Ad.1 Mając na uwadze, że prawidłowo ocenione dowody i trafne na ich podstawie wnioskowanie, hołdujące wskazaniom wiedzy, logicznego rozumowania i życiowego

doświadczenia doprowadziło do prawidłowego ustalenia, że oskarżony popełnił zarzucany jemu czyn, Brak jest podstaw do zmiany zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od jego popełnienia,

Ad. 2 Wobec prawidłowości wyroku i braku przesłanek wskazanych w art. 437 § 1 kpk in fine, brak jest też uzasadnienia dla uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Lp.3	Zarzut	
	Rażąca niewspółmierność orzeczonej kary 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności i obowiązku naprawienia szkody w części w wysokości 60.000 zł, podczas, gdy przez wzgląd na cele zapobiegawcze i wychowawcze jakie kara powinna realizować, jak również uprzednią niekaralność, winna ona zostać orzeczona z warunkowym jej zawieszeniem, a obowiązek naprawienia szkody w niższej wysokości.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwiążle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Nie stanowi argumentu na rzecz złagodzenia kary w jej całokształcie ustalony fakt, że bezpośrednia korzyść majątkowa oskarżonego z popełnienia przestępstwa ograniczyła się do kwoty 3.000 zł, jak i eksponowane w apelacji warunki osobiste oskarżonego, w tym okoliczność jego trudnej		

sytuacji majątkowej i pochodzenia z małej miejscowości.

Oskarżony tym bardziej rozumiał bowiem wagę kwoty uzyskanej w drodze oszustwa pożyczki i wyrządzonej w ten sposób szkody, wszak była to kwota dla niego w istocie nieosiągalna. Natomiast fakt, że pomagał przy doprowadzeniu do niekorzystnego rozporządzenia taką sumą w zamian za jej nikły ułamek, wskazuje na dążenie do realizacji własnej doraźnej korzyści, bez względu na uszczerbek w prawach chronionych innych podmiotów. Nie jest przy tym tak, że oskarżonego do takiego zachowania determinowała sytuacja życiowa, skoro sam wyjaśnił, iż pieniądze były mu potrzebne na budowę drogi, co wszelako nie stanowi zaspokojenia istotnej dla życia potrzeby. Oskarżony nie miał nikogo na utrzymaniu, jest właścicielem domu o powierzchni 250 m² i działki o powierzchni 74 arów, w dodatku oskarżony pracował, a jedynie miał czasowy przestój w pracy. A. D., jako osoba młoda i zdolna do pracy, miał też sposobność pozyskania środków na budowę drogi w sposób zgodny w prawem.

Nie jest też tak, jak twierdzi skarżący, że aktywność oskarżonego w przestępstwie ograniczyła się do udostępnienia swoich danych, wszak Sąd I instancji trafnie ustalił cały szereg rozłożonych w czasie działań podjętych przez oskarżonego dla realizacji przestępczego celu, poczynając od złożenia deklaracji członkowskiej w (...) i wniosku o przyznanie pożyczki, poprzez przedłożenie fałszywych dokumentów, zawarcie umowy pożyczki i rozdysponowanie jej kwotą zdeponowaną na rachunku bankowym poprzez

podpisanie przelewów i udzielenie pełnomocnictwa bratu.

Wbrew stanowisku obrońcy dotychczasowa niekaralność oskarżonego oraz upływ długiego czasu od czynu, nie determinuje nadania orzeczonej karze pozbawienia wolności probacyjnego charakteru. Zarówno bowiem rozmiar szkód wyrządzonych przestępstwem, do którego oskarżony udzielił wydatnej pomocy, warunkującej dokonanie przestępstwa oszustwa (przyjęcie pomocnictwa jest tu nota bene przejawem dalece złagodzonej oceny prawnej), jak i brak jakichkolwiek starań o naprawienie szkody ze strony oskarżonego na przestrzeni ponad 8 lat, nie pozwala na uznanie, że w przypadku warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności, cele kary zostaną osiągnięte. Chodzi przy tym również o cel w zakresie kształtowania prawnej świadomości społeczeństwa, co którego odwołuje się skarżący. Trzeba wszak podkreślić, że popełnianie nagminnych przestępstw wyłudzenia pożyczek i kredytów przez sprawców głównych, możliwe jest właśnie dzięki tzw. „słupom”, a więc sprawcom, które z chęci doraźnego i natychmiastowego zysku, ułatwiają ów proceder, licząc właśnie na to, że z racji, iż nie są głównymi beneficjentami korzyści pochodzących z przestępstwa, zostaną łagodnie ukarani, w tym nie doświadczą dolegliwości finansowych. Niemniej pomagając oszustom, sprawcy muszą liczyć się z również z konsekwencjami finansowymi i współodpowiedzialnością za wyrządzone szkody. W tym wypadku, orzeczone na podstawie art. 46 § 1 kk obowiązek

naprawienia szkody, sprowadza się do jej marginalnej części, stanowiąc istotny element wychowawczy, mający na celu przekonać oskarżonego, że przestępstwo nie popłaca.

Zbędnie skarżący eksponuje fakt, że oskarżony nie brał udziału w zorganizowanej grupie przestępczej, skoro Sąd I instancji nie przypisał jemu takiego zachowania, jak i nie obciążył odpowiedzialnością karną za nie.

Jakkolwiek słusznie skarżący upatruje przejawu niesprawiedliwości w braku ukarania osób odpowiedzialnych za cały przestępczy proceder wyprowadzania środków ze (...), to Sąd I instancji rozpoznawał konkretną sprawę skonkretyzowanego sprawcy i tylko w tym zakresie mógł wydać wyrok. Ten zaś, tak co do winy, jak i kary jest słuszny.

Wniosek

O zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie oskarżonemu kary z warunkowym zawieszeniem jej wykonania i obowiązek naprawienia szkody w wysokości 3.000 zł.

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

Wobec orzeczenia kary adekwatnej do stopnia zawinienia sprawcy i ładunku społecznej szkodliwości czynu, a zatem kary sprawiedliwej i nieprzekroczenia granic poza którymi, stałaby się ona rażąco surowa, brak było podstaw

do złagodzenia kary pozbawienia wolności poprzez warunkowe zawieszenie jej wykonania, jak i do zmniejszenia zakresu obowiązku naprawienia szkody. Reakcja karna na czyn musi wszak być tak ukształtowana, aby nie była poczytywana za bezkarność i nie zachęcała zarówno sprawcy, jak i społeczeństwa, do popełniania przestępstw.

<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	
<p>1.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>	
<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>	
<p><i>5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</i></p>	
<p><u>1.</u></p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>
<p><u>W całości utrzymano wyrok w mocy.</u></p>	
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</p>	
<p>Wobec niezasadności zarzutów apelacji i niestwierdzenia przyczyn odwoławczych podlegających uwzględnieniu z urzędu.</p>	
<p><i>5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</i></p>	
<p>1.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>	

--	--

<u>5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</u>		
<u>5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</u>		
1.1.		# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
<u>5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania</u>		
<u>5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku</u>		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	

6. Koszty Procesu	
--------------------------	--

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
II.	Oskarżonego zwolniono od zapłaty kosztów sądowych za instancje odwoławczą, obciążając wydatkami Skarb Państwa – Sąd Apelacyjny miał tu na uwadze charakter i rozmiar orzeczonej kary pozbawienia wolności oraz obciążenie obowiązkiem naprawienia szkody.

7. PODPIS

<u>1.3. Granice zaskarżenia</u>			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	obrońca		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	W całości		
<u>1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</u>			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		

#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
<u>1.3.2. Podniesione zarzuty</u>		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego	

	zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
<i>1.4. Wnioski</i>		
#	uchylenie	# zmiana